

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

УДК 343.2

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.1.02>

Альона Сергіївна КОБЗИНА

(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

НЕКАРАЛЬНІ ПРИМУСОВІ САНКЦІЇ ЗА ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ: ОСОБЛИВОСТІ НОРМТИВНО-ПРАВОВОГО ВИЗНАЧЕННЯ В НОРМАХ ЗАГАЛЬНОЇ ЧАСТИНИ КК УКРАЇНИ

Стаття присвячена дослідженню санкцій кримінально-правових норм в контексті їх поділу на примусові та заохочувальні з огляду на наявність в таких санкціях різних видів кримінально-правових заходів. В процесі наукового пошуку робиться акцент саме на примусових некаральних санкціях та з'ясовується їх місце в чинному кримінальному законі, можливість їх застосування за вчинення кримінальних проступків. Також здійснено розмежування видів примусових некаральних санкцій залежно від загрози призначення виду заходів кримінально-правового характеру, що містяться в таких санкціях. У статті досліджуються такі види некаральних примусових санкцій як примусові заходи медичного характеру та примусове лікування.

Ключові слова: некаральна примусова кримінально-правова санкція, примусові заходи медичного характеру, примусове лікування, заходи кримінально-правового характеру, кримінально-правові наслідки, кримінальний проступок.

Постановка проблеми. Питання щодо місця санкції в структурі кримінально-правової норми неодноразово було предметом дискусій у фаховому науковому середовищі. Це пов'язано з тим, що немає єдності

думок з приводу самої структури кримінально-правової норми. Скажімо, є група дослідників, на думку яких окремі кримінально-правові норми взагалі не мають санкції як структурного елемента правової норми. Також наразі серед науковців немає єдиного бачення поняття кримінально-правової санкції, її змістовних ознак та видів таких санкцій, зважаючи на положення Загальної та Особливої частини КК України. Це обумовлює необхідність здійснення подальших наукових пошуків у напрямі розв'язання вказаних питань, чи, принаймні, приближення до їх розв'язання. Окрім того, з введенням в систему кримінального законодавства України такого виду кримінальних правопорушень як кримінальні проступки, питання щодо поняття, видів та проблем індивідуалізації різних видів заходів кримінально-правового характеру, визначених у відповідних санкціях норм Загальної та Особливої частини КК України, у випадку вчинення кримінальних проступків, як окремої категорії кримінального правопорушення, набуває нової актуальності.

Проблеми кримінально-правових санкцій як каральних, так і некаральних, але примусових або заохочувальних, в різні часи висвітлювали такі науковці як: Ю. В. Баулін, Є. М. Вечерова, О. О. Книженко, В. М. Куц, Н. А. Орловська, П. П. Сердюк, О. Сопронюк, В. В. Шпілярович, П. В. Хряпінський, Ю. Я. Коцан-Олинець, Ю. В. Філей, А. М. Яценко та багато інших. Попри значну кількість досліджень проблем кримінально-правових санкцій, низка питань нормативно-правового визначення, зокрема некаральних, але примусових санкцій в нормах Загальної частини КК України, за вчинення кримінальних проступків, особливостей індивідуалізації кримінально-правового обтяження, визначеного у цьому структурному елементі кримінально-правової норми, у процесі правозастосування залишається до кінця не вирішеними, а вирішення окремих з них є доволі спірним.

Метою статті є дослідження різних видів некаральних примусових санкцій, передбачених в нормах Загальної частини КК України, за вчинення кримінальних проступків як окремої категорії кримінального правопорушення, аналіз проблем застосування таких санкцій та формулювання пропозицій щодо удосконалення норм, в яких містяться приписи щодо їх застосування.

Виклад основного матеріалу. Як вже було зазначено на початку цієї публікації, у питанні поділу санкцій кримінально-правових норм на види єдності думок немає, якщо взагалі така єдність може бути у науковому пошуку. Найпоширенішою є позиція розділяти такі санкції на примусові та заохочувальні, хоча окремі дослідники категорично заперечують виокремлення останньої групи,¹ оскільки на їх думку змістом кримінально-правової санкції може бути лише покарання².

¹ Сопронюк О. Поняття санкції у теорії права. *Історико-правовий часопис*. 2016. №1 (7). С. 234–240.

² Філей Ю. В. Класифікація кримінально-правових санкцій за злочини проти моральності. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2014. № 4(2). С. 262–269.

На наше переконання позиція поділу кримінально-правових санкцій на примусові та заохочувальні заслуговує на підтримку. Водночас щодо такої позиції слід зробити певні застереження. Так, зважаючи на те, що примусові санкції за своїм змістом можуть бути як каральними, так і некаральними, то краще виокремлювати примусові каральні та примусові некаральні кримінально-правові санкції. На це, до речі, вже зверталася увага у фаховому науковому середовищі¹. Зокрема, до примусових каральних санкцій належать виключно ті санкції, в яких визначається загроза призначення певного виду та розміру покарання за діяння, ознаки, якого передбачені в диспозиції відповідної статті кримінального закону. Розуміння примусових каральних санкцій у запропонованому варіанті виключає їх ототожнення з покаранням, що є майже традиційним у навчальній і спеціальній літературі з кримінального права. Насправді ж покарання та примусова каральна санкція – це різні правові явища. Покарання – це примусовий захід кримінально-правового характеру, сутністю якого є кара. Натомість примусова каральна санкція – це загроза потенційно можливого призначення певного виду і розміру карального заходу кримінально-правового характеру за вчинення чітко визначеного за своїми ознаками протиправного посягання. До примусових некаральних санкцій належать санкції, в яких визначається загроза призначення певного виду іншого заходу кримінально-правового характеру, сутністю якого є не кара, а, скажімо, лікування, забезпечення безпеки як особи, яка вчинила посягання, так і потерпілого, поновлення доконфліктного стану після вчинення певного виду протиправного або суспільно небезпечного діяння.

Заохочувальні кримінально-правові санкції представлені тими структурними елементами кримінально-правових норм Загальної та Особливої частини КК України, в яких визначається потенційна можливість або імперативність пом'якшення правового положення особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, обумовленого позитивною посткримінальною поведінкою такої особи.

Отже, некаральні примусові кримінально-правові санкції за вчинення кримінальних проступків можна визначити як складові елементи кримінально-правових норм Загальної частини КК України, що містять у собі загрозу призначення індивідуалізованого виду відмінного від покарання іншого заходу кримінально-правового характеру (певного різновиду обмежувальних заходів, примусових заходів медичного та виховного характеру, примусового лікування, заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб тощо), у випадку вчинення певного виду протиправного або суспільно небезпечного діяння, зовні приналежного до кримінального проступку.

¹ Ященко А. М. Заходи кримінально-правового характеру: поняття, зміст та сутність. *Форум права*. 2013. № 3. С. 775–783; Вечерова Є. М. Кримінально-правові санкції крізь призму основних векторів сучасної кримінальної політики України (критичний аналіз деяких новел Кримінального кодексу України). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2015. № 13. Том 2. С. 64–66.

За наявною статистичною інформацією у 2022 році було розглянуто 82 397 кримінальних проваджень. При чому відмінні від покарання інші примусові заходи кримінально-правового характеру, нормативно визначені у примусових некаральних санкціях як загрози їх застосування за вчинення кримінальних правопорушень, були реалізовані у наступному відсотковому відношенні: 1) у 0,87 % справ була реалізована загроза застосування примусових заходів медичного характеру (720 справ); 2) у 0,22 % справ – була реалізована загроза застосування примусових заходів виховного характеру (183 справи); 3) у 0,14 % кримінальних проваджень була реалізована загроза застосування обмежувальних заходів (116 кримінальних проваджень); 4) 1 раз була реалізована загроза застосування примусового лікування; 5) нарешті, нажаль, жодного разу не була реалізована загроза застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб¹.

Розглянемо далі більш детально окремі види таких санкцій за вчинення кримінальних проступків.

Некаральні примусові санкції, в яких нормативно визначена загроза індивідуалізації примусових заходів медичного характеру та примусового лікування.

Норми КК України, які регламентують застосування примусових заходів медичного характеру, містяться в ст. 92–95 КК України. При виокремленні із вказаних норм гіпотез, диспозицій та санкцій як складових елементів кримінально-правових норми можна виділити два види гіпотез таких норм: загальну, яка міститься в ст. 93 КК України, та спеціальну, яка міститься в окремих частинах ст. 94 КК України.

Аналіз положень ст. 94 КК України дозволяє виокремити, принаймні, чотири види некаральних примусових санкцій, в яких нормативно визначена загроза індивідуалізації певних видів примусових заходів медичного характеру. Так, згідно з ч. 2 ст. 94 КК України, першим різновидом таких санкцій є загроза покладання амбулаторної психіатричної допомоги в примусовому порядку. Згідно з приписами цієї частини статті гіпотезою цієї кримінально-правової норми є вчинення суспільно-небезпечного діяння, а диспозицією є ознаки стану особи, які проявляються в наявності психічних розладів, однак в той же час така особа не потребує госпіталізації до закладу з надання психіатричної допомоги.

Наступна санкція, що містить загрозу індивідуалізації такого виду заходів медичного характеру як госпіталізація до закладу з надання психіатричної допомоги із звичайним наглядом міститься в ч. 3 ст. 94 КК України. Гіпотезою такої норми є вчинення суспільно-небезпечного діяння. Диспозицією в свою чергу є наявність в особи психічної хвороби, у зв'язку з чим враховуючи психічний стан особи та характер вчиненого нею діяння ця особа потребує застосування саме такого виду заходу.

¹ Судова статистика / Судова влада України. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/zvit_dsau_2022.

Санкція, що міститься в ч. 4 ст. 94 КК України, містить загрозу індивідуалізації примусових заходів медичного характеру у виді госпіталізації до закладу з надання психіатричної допомоги з посиленням наглядом. Гіпотезою зазначеної норми є вчинення суспільно-небезпечного діяння, не пов'язаного з посяганням на життя інших осіб. Диспозиція визначена як наявність психічної хвороби в особи, яка з своїм психічним станом не становить загрози для суспільства, але потребує тримання у закладі з надання психіатричної допомоги та лікування в умовах посиленого нагляду.

Нарешті санкція, що міститься в ч. 5 ст. 94 КК України містить загрозу індивідуалізації такого виду заходу як госпіталізація до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом. Гіпотезою такої норми визначено вчинення суспільно-небезпечного діяння, пов'язаного з посяганням на життя інших осіб. Натомість диспозицією є наявність психічної хвороби, у зв'язку з наявністю якої особа становить особливу небезпеку для суспільства.

Варто зазначити, що особливістю нормативно-правового визначення некаральних примусових санкцій, в яких нормативно визначена загроза індивідуалізації певних видів примусових заходів медичного характеру є те, що в таких санкціях визначається лише загроза індивідуалізації конкретного примусового заходу медичного характеру, без конкретизації строку на який він може бути встановлений. У загальному вигляді такий строк пов'язаний зі строком фактичного лікування особи. В той же час ч. 2 ст. 95 КК України встановлює необхідність огляду осіб, стосовно яких встановлені примусові заходи медичного характеру, комісією лікарів-психіатрів не рідше як один раз на шість місяців, після чого за відсутності підстав для припинення чи зміни такого заходу представник медичного закладу направляє до суду клопотання про продовження застосування відповідних заходів.

Враховуючи мету нашого дослідження, необхідно з'ясувати, чи всі санкції, передбачені ст. 94 КК України, містять загрозу їх застосування до особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, що містить об'єктивну сторону кримінального проступку.

Так, як вже було зазначено, санкція, передбачена в ч. 2 зазначеної статті у виді загрози індивідуалізації заходів у виді надання амбулаторної психіатричної допомоги особі в примусовому порядку, може бути застосована до особи з психічними розладами в разі вчинення нею суспільно небезпечного діяння, якщо така особа не потребує госпіталізації до спеціалізованого закладу з надання психіатричної допомоги. Така санкція може бути застосована і за вчинення особою діяння, ззовні схожого на кримінальний проступок, оскільки жодних винятків щодо можливості застосування такої санкції законом не визначено.

Окрім того за вчинення ззовні схожого на кримінальний проступок діяння загрозу індивідуалізації примусових заходів медичного характеру містить санкція, що має місце в ч. 3 ст. 94 КК України (госпіталізація до

закладу з надання психіатричної допомоги із звичайним наглядом).

Можливість застосування санкції, визначеної в ч. 4 ст. 94 КК України (госпіталізація психічно хворого до закладу з надання психіатричної допомоги з посиленням наглядом), залежить від характеру вчинення суспільно-небезпечного діяння, яке в даному випадку не повинно бути пов'язане з посяганням на життя інших осіб. У зв'язку з чим такий вид санкції також може бути застосовано в тому числі за вчинення ззовні схожого з кримінальним проступком діяння.

Останній вид таких санкцій закріплено в ч. 5 ст. 94 КК України, відповідно до якої передбачається загроза індивідуалізації примусових заходів у виді госпіталізації психічно хворого до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом.

З аналізу змісту диспозиції, що міститься в ч. 5 ст. 94 КК України слідує, що для можливості госпіталізації психічно хворого до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом необхідним є наявність наступних умов: 1) вчинення суспільно-небезпечного, пов'язаного з посяганням на життя діяння, 2) наявність особливого психічного стану хворого, у зв'язку з чим така особа становить особливу небезпеку для суспільства.

Щодо вчинення діяння з посягання на життя, на перший погляд видається, що така умова застосування заходів медичного характеру уже сама по собі виключає загрозу індивідуалізації такої санкції за вчинення діяння з ознаками кримінального проступку (оскільки більшість кримінальних правопорушень, пов'язаних з посяганням на життя, є злочинами). Однак слушною буде думка науковців, які визначають злочини з посягання на життя за критерієм форми вини, відносячи до таких кримінальні правопорушення, суб'єктивна сторона яких визначається умисним ставленням до наслідку у виді смерті іншої особи¹. У зв'язку з чим до категорії кримінальних правопорушень з посягання на життя в науковій спільноті також відносять склад кримінального правопорушення, передбаченого ст. 129 КК України (погроза вбивством)². Оскільки кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 129 КК України за своєю тяжкістю є кримінальним проступком, при вчиненні психічно хворою особою діянь, що містять об'єктивну сторону ч. 1 ст. 129 КК України, також виникає загроза індивідуалізації такого виду заходів як госпіталізація до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом.

Інша умова безпосередньо пов'язана із становленням особою загрози для суспільства, враховуючи психічний стан такої особи та характер вчиненого нею діяння. При чому оцінка ступеня небезпечності особи визначається судом із врахуванням позиції з даного приводу експертів-

¹ Брич Л. П. Теорія розмежування складів злочинів : [монографія] / Л.П. Брич. – Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2013. С. 555.

² Тацій В. Я., Борисов В. І. Злочини проти життя. *Вісник асоціації кримінального права України*. 2016. №1 (6). С. 419–421; Новікова К. А. Деякі питання караності злочинів проти життя та здоров'я особи. *Вісник асоціації кримінального права України*. 2016. №2 (7). С. 187–201.

психіатрів, які висловлюють свою думку щодо виду відповідних заходів медичного характеру, які мають бути призначені особі¹. Характер суспільно-небезпечного діяння в свою чергу знаходиться в залежності від виду та значимості відносин, на які спрямовано посягання (об'єкта посягання)². А сам ступінь суспільної небезпечності психічно хворої особи науковці визначають як можливість вчинення такою особою нового суспільно-небезпечного діяння при відсутності змін у психіці такої особи³.

У той же час для можливості застосування санкції, визначеної в ч. 5 ст. 94 КК України, спірним залишається питання необхідності одночасної наявності двох таких умов як вчинення діяння з посягання на життя та становлення особою небезпеки для суспільства внаслідок її психічного стану. Адже сполучник «а також» по своїй природі відноситься до єднальних сполучників. Натомість деякі науковці наголошують на традиційній помилці законодавця, який в нормативно-правових актах в багатьох випадках замість розділового сполучника вживає єднальний сполучник «а також»⁴. Різні позиції щодо необхідності застосування двох зазначених умов одночасно в свою чергу призводять до різного застосування судами Закону про кримінальну відповідальність. Так, враховуючи судову практику, в більшості випадків санкцію, передбачену ч. 5 ст. 94 КК України, застосовують при одночасній наявності двох зазначених умов. Однак трапляються випадки застосування такої санкції лише враховуючи психічний стан особи, яка становить особливу суспільну небезпеку для суспільства⁵.

На наше переконання санкція, в якій нормативно визначена загроза індивідуалізації такого заходу як госпіталізація до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом, може бути застосована за наявності одночасно двох зазначених вище умов. Таким чином використання в ч. 5 ст. 94 КК України сполучника «а також» конкретно в даному випадку вважаємо доречним, оскільки нелогічним видається застосування такої санкції за вчинення кримінального проступку до особи, яка за своїм психічним станом значної суспільної небезпеки для суспільства не становить.

Новим є підхід до застосування примусових заходів медичного характеру в проекті нового КК України. Хоча деякі автори переконані в тому, що кримінальний закон не повинен займатися лікуванням та

¹Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 03.06.2005 року №7 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-05#Text>.

² Матишевський П. С. Кримінальне право України. Загальна частина: [підруч. для студ. юрид. вузів і ф-тів] / П. С. Матишевський. Київ: А.С.К. 2019. С. 108.

³ Беклемішев С. О. Примусові заходи медичного характеру: кримінально-правовий аспект: дисертація канд. юрид. наук: 12.00.08 / Класичний приватний університет. Запоріжжя. 2017. С. 165.

⁴ Микола Хавронюк. Кримінальна відповідальність за колабораціонізм. URL: <https://pravo.org.ua/blogs/kolaboratsijna-diyalnist-nova-stattya-kryminalnogo-kodeksu/>

⁵ Ухвала Золотоніського міськрайонного суду Черкаської області від 22 грудня 2023 року у справі № 695/2247/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115844387>.

вихованням осіб¹, в проекті нового КК України також передбачено застосування примусової психіатричної допомоги. Варто зауважити, що перелік видів примусової психіатричної допомоги в проекті нового Закону в порівнянні з чинним КК України є дещо звуженим, та передбачає лише надання амбулаторної психіатричної допомоги та помещення до спеціального закладу з надання стаціонарної психіатричної допомоги. Окрім того загроза застосування примусової психіатричної допомоги в проекті нового КК України ставиться в залежність лише від психічного стану особи, незалежно від тяжкості вчиненого нею суспільно-небезпечного діяння².

Далі розглянемо санкцію, в якій визначена загроза індивідуалізації примусового лікування. Норма кримінального закону, яка передбачає примусове лікування, міститься в ст. 96 КК України та містить тричленну структуру. Гіпотезою зазначеної норми є вчинення особою кримінального правопорушення (в контексті нашого дослідження – вчинення кримінального проступку), диспозицією – наявність в особи хвороби, що становить небезпеку для інших осіб. Санкцією вказаної норми є загроза індивідуалізації заходу у виді примусового лікування.

Доцільно згадати, що загроза застосування примусового лікування знаходиться в межах судової дискреції, у зв'язку з чим суд вирішує на власний розсуд питання щодо застосування таких заходів, що сприяє забезпеченню принципу індивідуалізації.

Законодавче жодного обмеження щодо застосування вказаної санкції за вчинення кримінальних проступків не встановлено. Єдиний критерій, за наявності якого може бути застосована зазначена санкція до особи, що вчинила кримінальний проступок, є наявність в такої особи хвороби, що становить небезпеку для здоров'я інших осіб.

Окремі автори наголошують на неефективності закріплених наразі в кримінальному законі положень щодо застосування примусового лікування³. Зазначене підтверджує і судова статистика, відповідно до якої санкція з примусового лікування протягом 2022 року на території України була застосована лише 1 раз (за вчинення кримінального правопорушення у виді злочину)⁴. Неефективність застосування вказаної санкції зумовлено серед іншого недосконалим формулюванням диспозиції норми, яка не передбачає чіткого переліку хвороб, що становлять небезпеку для здоров'я

¹ У новому КК обмежать можливість змін, а також припинять «лікувати та виховувати» // Багатоколійна відповідальність / Закон і Бізнес. URL: <https://zib.com.ua/ua/154721.html>.

²Текст проекту нового кримінального Кодексу. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2023/10/15/kontrolnyj-tekst-proyektu-kk-14-10-2023.pdf>.

³ Наконечна В.І. Примусові заходи медичного характеру та примусове лікування у кримінальному праві України / Захист прав і свобод громадян у світлі вимог Конституції України : II Всеукраїнська науково-практична конференція (7 червня 2016 р., м. Вінниця) : збірник матеріалів / Уклад : А. М. Безносюк, С. М. Ваколюк, О.І.Мисак. Вінниця : Вінницький соціально-економічний інститут університету «Україна», 2016. С. 205–209.

⁴ Вирок Біляївського районного суду Одеської області від 06 вересня 2022 року у справі №496/3266/22 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106077238>.

інших осіб, та критеріїв для їх визначення.

Станом на сьогодні ст. 96 КК України надає можливість застосувати примусове лікування осіб, які хворіють на хвороби, що становлять небезпеку для здоров'я інших осіб. Більш детально особливості застосування вказаної санкції тлумачиться в Постанові Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування»¹. Однак переліку хвороб, що є небезпечними для здоров'я інших осіб, вказана Постанова також не надає, та не вказує критеріїв для визначення таких хвороб. Натомість зазначено, що наркоманія та алкоголізм не відносяться до хвороб, що становлять небезпеку для здоров'я інших осіб, оскільки зважаючи на соціальну значущість, в науковій спільноті також часто висловлюють думки щодо необхідності включення до зазначеного переліку таких хвороб².

Окрема категорія науковців пропонує сформулювати норму щодо примусового лікування не шляхом безпосереднього зазначення в санкції хвороб, а закріпивши у вказаній санкції положення щодо примусового лікування в тому числі хвороб, що становлять суспільну небезпеку (включаючи до таких наркоманію та алкоголізм)³.

Питання впровадження примусового лікування від наркоманії уже неодноразово було предметом дискусій⁴, оскільки наркоманія у світі та в Україні зокрема невпинно поширюється, що підтверджують соціологічні дослідження, зокрема це стосується молодих людей (найуразливішою верствою населення є люди віком 14–25 років не беручи до уваги країну їх знаходження). Такий ріст наркоманії супроводжується збільшенням рівня злочинності, оскільки між темпами поширення зазначеної хвороби та рівнем злочинності існує зв'язок⁵. Враховуючи наведене, на переконання прихильників такої позиції, запровадження примусового лікування від наркоманії призведе до зниження кількості наркозалежних осіб, що в свою чергу сприятиме позитивній динаміці зменшення кількості вчинення кримінальних правопорушень. Адже саме лише призначення покарання особам за незаконне зберігання та вживання наркотичних речовин не сприяє ні виправленню зазначених осіб, ні недопущенню вчинення ними нових кримінальних правопорушень в майбутньому.

¹ Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 03.06.2005 року №7. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-05#Text>.

² Ященко А. М. Застосування примусового лікування: теоретико-прикладний аспекти. *Форум права*. 2013. № 4. С. 489–496.

³ Верещак В. М. Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування. URL: [https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/96EF917EC430327FC2257B7B004D60EB](https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/96EF917EC430327FC2257B7B004D60EB).

⁴ Пушкар Г. М. Примусове лікування від наркоманії як інший кримінально-правовий захід: ефективність та необхідність застосування. Правовий вплив на неправомірну поведінку: актуальні грані: монографія / за ред. О. В. Козаченка, Є. Л. Стрельцова; МОН України, НУ «ОЮА», Каф. крим. права та ін. крим.-прав. дисциплін Миколаїв. ін-т. права, ПРЦ НАПрНУ, ГО «Всеукр. Асоціація крим. права». Миколаїв: Іліон. 2016. С. 345–360.

⁵ Калімбет І. Л. Злочини неповнолітніх, скоєні під впливом наркотичних засобів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2019. № 38. С. 131–135.

Однак ми критично ставимося до таких пропозицій з огляду на положення чинного та текст проекту нового КК України. Так наразі ст. 76 КК України, яка містить перелік обов'язків, які суд може покласти на особу у зв'язку зі звільненням її від відбування покарання на підставі ст. 75 КК України, передбачає також обов'язок пройти курс лікування від розладів психіки та поведінки внаслідок вживання психоактивних речовин.

Окрім того в проекті нового КК України проходження курсу лікування від розладу психіки або поведінки внаслідок вживання психоактивних речовин закріплено в якості корекційного засобу пробації.

У зв'язку з чим, на нашу думку, внесення до ст. 96 КК України змін в частині доповнення переліку хвороб наркоманією та алкоголізмом є недоцільним, оскільки обов'язок такого лікування дублюватиме уже наявні в КК України положення.

З урахуванням наведеного можна зробити наступні **ВИСНОВКИ**. Некаральні примусові кримінально-правові санкції за вчинення кримінальних проступків можна визначити як складові елементи кримінально-правових норм Загальної частини КК України, що містять у собі загрозу призначення індивідуалізованого виду відмінного від покарання іншого заходу кримінально-правового характеру (певного різновиду обмежувальних заходів, примусових заходів медичного та виховного характеру, примусового лікування, заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб тощо), у випадку вчинення певного виду протиправного або суспільно небезпечного діяння, зовні приналежного до кримінального проступку.

За вчинення особою діянь, зовні приналежних до кримінальних проступків, можуть бути застосовані санкції, які містять загрозу індивідуалізації примусових заходів медичного характеру. Види таких санкцій містяться в ст. 94 КК України та передбачають загрозу надання амбулаторної психіатричної допомоги в примусовому порядку (ч. 2 статті), загрозу госпіталізації до закладу з надання психіатричної допомоги із звичайним наглядом (ч. 3 статті), загрозу госпіталізації до закладу з надання психіатричної допомоги з посиленням наглядом (ч. 4 статті) та загрозу госпіталізації до закладу з надання психіатричної допомоги із суворим наглядом (ч. 5 статті).

Особливістю нормативно-правового визначення некаральних примусових санкцій, в яких нормативно визначена загроза індивідуалізації певних видів примусових заходів медичного характеру є те, що в таких санкціях визначається лише загроза індивідуалізації конкретного примусового заходу медичного характеру, без конкретизації строку на який він може бути встановлений.

Окрім того за вчинення кримінальних проступків може бути застосовано некаральну примусову санкцію у виді примусового лікування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Беклеміщев С. О. Примусові заходи медичного характеру: кримінально-правовий аспект : дисертація канд. юрид. наук: 12.00.08 / Класичний приватний університет. Запоріжжя. 2017. 241 с.

2. Брич Л. П. Теорія розмежування складів злочинів : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2013. 712 с.

3. Верещак В. М. Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування. URL: [https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/96EF917EC430327FC2257B7B004D60EB](https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/96EF917EC430327FC2257B7B004D60EB).

4. Вечерова Є. М. Кримінально-правові санкції крізь призму основних векторів сучасної кримінальної політики України (критичний аналіз деяких новел Кримінального кодексу України). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2015. № 13. Том 2. С. 64–66.

5. Вирок Біляївського районного суду Одеської області від 06 вересня 2022 року у справі №496/3266/22 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106077238>.

6. Калімбет І. Л. Злочини неповнолітніх, скоєні під впливом наркотичних засобів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2019. № 38. С. 131–135.

7. Матишевський П. С. Кримінальне право України. Загальна частина: [підруч. для студ. юрид. вузів і ф-тів] / П. С. Матишевський. Київ : А.С.К. 2019. 352 с.

8. Наконечна В. І. Примусові заходи медичного характеру та примусове лікування у кримінальному праві України / Захист прав і свобод громадян у світлі вимог Конституції України : II Всеукраїнська науково-практична конференція (7 червня 2016 р., м. Вінниця) : збірник матеріалів / Уклад : А. М. Безносюк, С. М. Ваколюк, О. І. Мисак. Вінниця : Вінницький соціально-економічний інститут університету «Україна», 2016. С. 205–209.

9. Новікова К. А. Деякі питання караності злочинів проти життя та здоров'я особи. *Вісник асоціації кримінального права України*. 2016. №2 (7). С. 187–201.

10. Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 03.06.2005 року №7 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-05#Text>.

11. Про практику застосування судами примусових заходів медичного характеру та примусового лікування: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 03.06.2005 року №7. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-05#Text>.

12. Пушкарь Г. М. Примусове лікування від наркоманії як інший кримінально-правовий захід: ефективність та необхідність застосування. Правовий вплив на неправомірну поведінку: актуальні грані : монографія / за ред. О. В. Козаченка, Є. Л. Стрельцова; МОН України, НУ «ОЮА», Каф. крим.

права та ін. крим.-прав. дисциплін Миколаїв. ін-т. права, ПРЦ НАПрНУ, ГО «Всеукр. Асоціація крим. права». Миколаїв : Ліон. 2016. С. 345–360.

13. Сопронюк О. Поняття санкції у теорії права. *Історико-правовий часопис*. 2016. №1 (7). С. 234–240.

14. Судова статистика / Судова влада України. URL : https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/zvit_dsau_2022.

15. Тацій В. Я., Борисов В. І. Злочини проти життя. *Вісник асоціації кримінального права України*. 2016. №1 (6). С. 419–421.

16. Текст проекту нового Кримінального кодексу. URL: <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2023/10/15/kontrolnyj-tekst-proyektu-kk-14-10-2023.pdf>.

17. У новому КК обмежать можливість змін, а також припинять «лікувати та виховувати» // Багатоколійна відповідальність / Закон і Бізнес. URL: <https://zib.com.ua/ua/154721.html>.

18. Ухвала Золотоніського міськрайонного суду Черкаської області від 22 грудня 2023 року у справі № 695/2247/23. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115844387>.

19. Філей Ю. В. Класифікація кримінально-правових санкцій за злочини проти моральності. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2014. № 4 (2). С. 262–269.

20. Хавронюк М. Кримінальна відповідальність за колабораціонізм. URL: <https://pravo.org.ua/blogs/kolaboratsijna-diyalnist-nova-stattya-kriminalnogo-kodeksu/>.

21. Яценко А. М. Застосування примусового лікування: теоретико-прикладний аспекти. *Форум права*. 2013. № 4. С. 489–496.

22. Яценко А. М. Заходи кримінально-правового характеру: поняття, зміст та сутність. *Форум права*. 2013. № 3. С. 775–783.

Стаття надійшла до редакції 01.02.2024

Alyona S. KOBZINA,

Post-graduate student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

NON-PUNISHMENT FORCED SANCTIONS FOR COMMITMENT OF CRIMINAL OFFENSES: CONCEPTS AND TYPES

The article is devoted to the study of the sanctions of criminal law norms in the context of their division into coercive and encouraging, given the presence of various types of criminal law measures in such sanctions. In the process of scientific research, the emphasis is placed on coercive non-punitive sanctions and their place in the current criminal law, the possibility of their application for criminal offenses and possible ways of improving the norms regarding the application of such sanctions are clarified. The types of coercive non-punitive sanctions were also distinguished by the nature of the influence measures, depending on the type of criminal-legal measures contained in such sanctions.

The author also analyzed the statistical information regarding the percentage of the use of non-punitive coercive sanctions during the consideration of criminal proceedings.

Key words: *non-punitive coercive criminal sanction, coercive measures of a medical nature, coercive treatment, criminal-legal consequences, criminal misdemeanor.*